

Srečanje vodnikov PZS na Resevni

V prijetnem sobotnem popoldnevu, 11. oktobra 2003, se je pri planinskem domu na Resevni na družabnem srečanju in kostanju pikniku zbralo petdeset vodnikov PZS iz planinskih društev Savinjskega meddruštvenega odbora. Srečanja so se udeležili tudi Franc Gričar, načelnik Vodniške komisije, Katja Kadiš, tajnica Vodniške komisije, Franc Kadiš, vodja Odbora za usposabljanje, Dragi Baloh, inštruktorica planinske vzgoje in Jože Kodre, predsednik SMDO. Jože Kamenšek, načelnik Odbora vodniških odsekov Savinjskega MDO, je pozdravil vse udeležence in dal nekaj informacij o stanju vodništva v društvih, predstavil je izobraževalne akcije za leto 2004 in povabil društva, ki še nimajo vodniškega kadra, da se odločijo za usposabljanje lastnih vodnikov PZS. Vodniki so se odločili za enotno opremo iz polarteca z vodniško oznako, ki jo je po ugodni ceni naročila večina prisotnih. Sproščeno in prijetno srečanje se je nadaljevalo do sončnega zahoda, ki so ga udeleženci spremljali z bližnjega razglednega stolpa. Na koncu je Damjan Končnik iz PD Vinška gora v jedilnici doma predstavil svoja popotovanja po Islandiji. Dogovorili so se, da bodo vsakoletna srečanja postala tradicionalna in bodo termin, druga sobota v oktobru, dali tudi v koledar prireditelj za naslednje leto.

Jože Kamenšek

Po poteh Soške Fronte

Ob robu sončne Goriške, tik ob meji z Italijo, se vzpenjajo vrhovi po katerih so divjali v 1. svetovni vojni najhujši boji Soške Fronte. 13. septembra je Društvo goriških rodoljubov organiziralo peti pohod na 646 metrov visoki Škabrijel. V zgodnjem jesenskem jutru smo se zbrali na izhodišču pri spomeniku. Pot je strma in zaznamovana s strelnimi jarki in kavernami, ki so bili zgrajeni za opazovanje in obrambo bojne črte. Na vrhu se nas je zbralo približno dvesto. V spomin na vse tiste, ki so se tu bojevali, so prireditelji zapeli nekaj pesmi. Po sestopu je sledilo družabno srečanje. Najstarejši pohodnik Miloš, star osemdeset let, je bil nagrajen s priložnostnim darilom, prav tako tudi najmlajši Peter, ki še ni dopolnil dve leti. To je znak, da bodo spominske pohode nadaljevali tudi prihodnje generacije.

Vida Dum

Donacija Krke slovenski GRS

Član uprave Krke, d. d. dr. Aleš Rotar, je 11. oktobra 2003 v Valvasorjevem domu pod Stolom izročil dr. Evi Pogačar, načelnici zdravniške podkomisije GRS, štiri Schillerjeve prenosne EKG-aparate. Donacija, vredna 1,2 milijona tolarjev, zdravniški podkomisiji, ki sicer že

ima štiri take aparate, veliko pomeni. Nove bodo dobili zdravniki gorski reševalci v 17 postajah GRS. Stare, težke aparate bodo postopno zamenjali s prenosnimi. Pogačarjeva je dejala, da novi sodijo v nahrbtnik vsakega zdravnika. Z njimi bodo ti še učinkovitejši pri diagnosticiranju na terenu, saj analize reševanje kažejo, da se število ljudi, ki imajo v gorah težave s srcem, povečuje. Dr. Aleš Rotar je povedal, da geslo »Živeti zdravo življenje« povezuje Krko z GRS, in zagotovil reševalcem, da to ni njena zadnja donacija za skladen razvoj te humanitarne službe.

Indok PZS

Dr. Jože Andlovic – osemdesetletnik

Z dr. Jožetom Andlovicem sem kot mulec večkrat prišel v stik v njegovi ordinaciji na Mostu na Soči. Malo je bilo namreč rojenih v petdesetih letih in starejših prebivalcev Tolminske, ki ne bi okusili vbrda njegove igle, tisti srečnejši in bolj trdnega zdravja vsaj ob preventivnih cepljenjih. Takrat so splošni zdravniki na terenu morali opravljati tudi posege, ki jih danes le še specialisti v bolnišnicah. Bil je pojem čutečega in vdanega podeželskega zdravnika, med prebivalci Tolminske je postal prava legenda. Ne vem, zakaj se mi je v zvezi z njim najbolj vtisnilo v spomin kratko srečanje. Starši so me poslali na počitnice k sorodnikom v Zadlaz-Čadrg. Ko sem nekega dne stal pri Jakčevi hiši, je gorsko tišino, ki jo je motilo le oddaljeno šumenje Zadlaščice v globini, presekal hrup motorja. Pridrvel je s svojo »visokoraslo« jawo in z vso hitrostjo, da ga je skoraj zaneslo, zdelal oster ovinek v strmini ob hiši. Za njim je ostal le še oblak prahu in že sem ga zaslišal v zavojih nad vasjo v smeri proti Čadrgu. »Kdo je ta 'kampilc'? Pa še v Čadrg gre. Saj se bo na ozki poti zgoraj ubil.« je majal z glavo starejši možakar poleg mene. Razkoračil sem se in ponosno dejal: »To je pa naš Mostar, zdravnik.« Bil je prvi, ki

si je po ozki poti, delno stezi, nad sotesko Tolminke upal z motorjem v Čadrg. Vožnja tega dne je bila zanj že rutina.

Dr. Jože Andlovic se je rodil 12. novembra 1923 v Trnovem v Ljubljani. Zaznamovalo ga je trdo življenje, ki se mu je odzval z njemu lastno mehko in občutkom za trpeče. Za izrabo njegovega prostega časa so poskrbeli garaški in skromni starši: med počitnicami košnja, delo na polju, vožnja s konjsko vprego, dovažanje hlodov in skladanje desk na domači žagi v Škofljici. Kar preveč obveznosti za živahnega mladostnika. Kadar tega ni razumel drugače, je stroga mama poskrbela, da se mu v hlačah ni nabralo preveč prahu. Šolo je kljub razposajenosti moral jemati resno, že zato, ker je v domačem kraju ni bilo. Sprva oddaljeni vrtnice druge svetovne vojne ga je nenadoma potegnil vase. Ker je bil domoljubno vzgojen, je težko prenašal okupatorja in se je zavedal, da je njegovo mesto na strani odpora. Ko se je zjutraj odpravil od doma na prvi maturitetni izpit, so ga Italijani na poti aretirali in že se je znašel med interniranci v Gonarsu. Zrelostni izpit je lahko opravil šele potem, ko se je izčrpan vrnil domov. Odločil se je za študij medicine, vendar se je še pred koncem leta 1943 po čudnem spletu okoliščin znašel v vrstah domobrancev. Surovost vojnih dogodkov je že kmalu postavila njegovo medicinsko etiko na preizkušnjo. Ni veliko razmišljal; pomagal je vsakomur, ne glede na barvo. Ko je bil sredi leta 1944 v bližini Velikega Ločnika dvakrat ranjen, so ga partizani ujeli in ga po daljšem zasiševanju brez kazni zadržali v svojih enotah. Rane na obeh nogah se še niso dobro zacelile, ko je bil že dodeljen za pomočnika mitraljezcu v Štajerski brigadi (XII. SNOUB), ki je delovala v okolici Novega mesta. Kmalu je bil »povišan« v strelca in, kot sam pravi, »z veliko žlico okusil vse dobrote partizanskega mitraljezca«. Njegova strelska kariera je bila na srečo kratka, saj ni streljal z navdušenjem. Ob nočnem napadu na nemško postojanko Šentjanž, le nekaj

dni pred božičem leta 1944, je bil spet ranjen v nogo. Med zdravljenjem v partizanski bolnišnici v Obrhu pri Dolenjskih toplicah je opravil sanitetni tečaj in bil določen za prostovoljca v jurišni bataljon 15. divizije. V njem je opravljal nevarno delo bolničarja. Iz strelskega ognja je v globokem snegu in mrazu izvlekel številne ranjence in jih za silo oskrbel, dokler ga na Vinkovem vrhu ni ranila dobro merjena krogla, ki mu je zdrobila desno stran spodnje čeljusti, izbila velik del zobovja in razcefrala jezik. Čudežno se je izmazal, čeprav so ga v partizanski bolnišnici Zgornji Hrastnik na Rogu že odpisali. Med zdravljenjem v zavezniški bolnici v Barletti v bližini Barija, v kateri je bil dvakrat operiran, je dočakal tudi konec vojne. Po vrnitvi v domovino, sredi junija 1945, pa je nadaljeval zdravljenje na oddelku za čeljustno kirurgijo v ljubljanski Mladiki in prebil še eno težko operacijo. Končno je tudi bolj normalno zaživel. Leta 1946 je nadaljeval študij medicine, si ustvaril družino in se po opravljenem stažu leta 1955 zaposlil kot splošni zdravnik na Mostu na Soči. Od leta 1959 do upokojitve je po specializaciji delal kot kirurg v splošni bolnišnici v Šempetru pri Gorici.

Pomemben del življenja dr. Andlovca je povezan z gorami, v kateri je zaljubljen že od otroških let. Prve vzpone na naše dvatisočake je opravil kot gimnazijec. Svoje udejstvovanje pa je lahko nadaljeval šele po vojni. Od leta 1946 dalje je bil aktiven alpinist, v GRS pa sodeluje od leta 1958. Ko so začeli naši alpinisti hoditi na prve himalajske odprave, se je kot zdravnik in alpinist pridružil vabilu: Kangbačen 1965, Anapurna 1969, Kangbačen 1974, šola za vodnike NMA v Manangu 1979, italijanska odprava na Everest 1980 in 1. primorska odprava na Aconcaguo 1982. Udeležba na odpravah mu je bila pisana na kožo. Na njih je uspešno kombiniral splošno medicinsko in kirurško znanje z dolgoletnimi terenskimi izkušnjami, pa tudi znanjem iz zobozdravstva, ki si ga je prostovoljno pridobil med okrevanjem na čelju-

stni kirurgiji ob koncu vojne. Z odličnimi psihofizičnimi zmožnostmi je premostil razliko v letih, ki ga je ločila od večine mlajših članov moštva. Znano je, da je zrelo in s primerno »terapevtsko dozo« humorja obvladal tudi najbolj kritične trenutke in pozitivno vplival tudi na druge. Ob alpinističnih izkušnjah je meje strokovne medicinske pomoči na odpravah pomaknil z baze na višine nad 6000 m in sodeloval celo v reševalni akciji na višini okrog 7000 m. Vse to je odločilno pripomoglo k uspešnemu napredovanju, še bolj pa k srečni vrnitvi moštvev v dolino. Vabilo, naj se kot vodja ekipe treh zdravnikov udeleži italijanske odprave na Everest, gre torej jemati kot pomembno mednarodno priznanje njegovemu delu na odpravah. Za svoj prispevek pa je prejel tudi številna visoka priznanja doma.

Menda se bo naš jubilar kar strinjinal z ugotovitvijo, da je k njegovemu visokemu jubileju pripomogla tudi sreča. Ta mu je izdatno pomagala v vojni, da jo je sploh lahko preživel, v tveganih trenutkih na strehi sveta, pa tudi v skoraj pobalinskih prigoдах na poti ali ob vrnitvi s Himalaje in še kje. Njegovi gorniški prijatelji mu jo, z zdravjem vred, iskreno želimo tudi zdaj, ko se njegovo življenje že bolj umirja. Želimo pa mu tudi, da bi knjiga z njegovimi vojnimi dogodivščinami kmalu dočakala izid.

Žarko Rovšček